

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari. 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

20e jaargang nr.3

=====
nadruk verboden

=====
5 september 1975

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Ons onderwerp voor heden kunt u, zoals afgesproken, heden zelf bepalen. U moogt eventueel ook in plaats van een onderwerp vragen stellen, mits die niet van persoonlijke aard zijn. Wat is uw keuze?

x Een combinatie. De eerste vraag lijkt mij iets voor een kort onderwerp: Kunt U iets vertellen over het

ONTSTAAN EN ONTWIKKELING VAN HET LEVEN

- Op aarde bedoelt U. Halfleven en leven ontstaan, wanneer in een chemische samenstelling van bepaalde aard, die op een bepaalde temperatuur wordt gehouden, hevige ontladingen, gepaard met sterke ultravioletstraling voorkomen.

Dit is op aarde gebeurd. U moet zich de aarde voorstellen als een kale wereld, waarop eigenlijk overal vulkanische verschijnselen optreden. De atmosfeer bestaat uit dichte dampwolken, waarin niet alleen water, maar ook andere stoffen fijn verdeeld of gasvormig aanwezig zijn. Denk maar eens aan b.v. de atmosfeer van Venus.

Door een tijdelijke afkoeling van de zon ontstaat nu neerslag. Oceanen, niet zo groot als deze nu zijn, ontstaan hierdoor. De aarde, die niet blank staat, koelt wat af, maar de vulkanische verschijnselen blijven bestaan. Er ontstaat werking in de nog zwakke aardkorst.

Er is nu sprake van een enkele grote, koelere aard-schol, die a.h.w. op magma drijft. Het magma nabij de oppervlakte koelt af, stolt deels. Onderaardse activiteit blijft intens, de eigen temperatuur van de aarde is betrekkelijk hoog.

De wereldzeeën van die dagen zijn in feite een dikke brei, waarin allerhande mineralen zijn opgelost. Maar de zon reageert na haar periode van afkoeling. Er ontstaat een soort uitbarsting. Deze zou je het best kunnen omschrijven als een zeer grote zonnevlek, waardoor de eigen temperatuur van de zon in korte tijd zeer sterk toeneemt. In de zonne-atmosfeer schieten duizenden kilometers hoge vlammen op, er ontstaan magnetische storingen van grote intensiteit, die ook de planeten bereiken, stralingen van zeer grote intensiteit schieten de ruimte door.

Op de aarde wordt door dit alles het nog steeds zeer dichte wolkendek meerdere malen geheel verscheurd. Er komt weer neerslag van grote omvang tot stand, de wereldzeeën worden groter, maar gelijktijdig ontstaan op bepaalde delen van de aarde - dus niet overal - omstandigheden, waardoor de chemicaliënbrei van de oerzee opeens halfleven gaat bevatten: halfeiwitten, die later onder invloed van dergelijke, maar zwakkere stralingen zich tot ééncellige levende wezens ontwikkelen.

Deze ééncellige wezens voeden zich in het begin voornamelijk door het uit de omgeving opnemen van chemicaliën in suspensie. Als snel blijkt echter, dat niet overal in gelijke mate de mogelijkheid daartoe aanwezig is.

Hierdoor ontstaan ééncelligen, die onder andere omstandigheden dan voorheen hun voeding uit de zee kunnen halen, maar er zijn er ook, die daartoe niet zo goed in staat zijn. Indien zij hun levensprocessen voort willen zetten, is de beste voedselbron voor hen gelegen in het aanvallen en opeten van andere levende wezens.

Het gevolg is, dat er een scheiding ontstaat van soorten, die wij globaal grazers en jagers kunnen noemen. Bij de grazers vinden eveneens afwijkende ontwikkelingen plaats: sommigen ontwikkelen een grotere beweeglijkheid en kunnen de beste voedingsgebieden opzoeken, anderen voeden zich zonder eigen beweging en zijn afhankelijk van omgeving en eventuele stromingen.

De beweeglijke cellen gaan de richting uit van een dierlijke ontwikkeling, de niet zo actieve blijken de voorlopers te worden van plantaardige ontwikkelingen. Daar alles, wat leert zichzelf te bewegen, steeds de gunstigste voedingsmogelijkheden zoekt, is hun ontwikkeling meer gebonden aan de oerzee dan die van de weinig of niet bewegende grazers. Hierdoor zal plantenleven, dat natuurlijk allereerst zich als meercellig leven ontwikkelt in de oceanen, zich het eerst uitbreiden naar de drogere omgeving rond het vasteland.

Er ontstaan een soort mossen: daarop lijkt het nog het meeste, ook al is er geen samenhang tussen de delen van de kolonie te vinden in het begin. Sporenplanten ontstaan.

Het dierlijk leven ontwikkelt zich eveneens betrekkelijk snel, waarbij natuurlijk de meercelligen, die zich beter kunnen aanpassen en handhaven, de overhand hebben.

Er ontstaan steeds meer verschillende soorten, die deels geheel verschillende voedingswijzen er opna houden. Diversiteit is geboren. Wij hebben te maken met een nogal uitgebreid zeeleven, waarbij vooral weekdieren van verschillende aard zich ontwikkelen.

Van vissen, zoals wij die nu kennen, is praktisch nog geen sprake, ofschoon enige vormen zich die richting uit wel ontwikkelen. Zelfs nu bestaan nog enkele van deze levensvormen, die, zij het in andere omvang, reeds bestonden, toen het beste land de eerste aarzelende plantengroei kende. In hun tijd waren het natuurlijk de hoger ontwikkelde soorten, maar tegenwoordig zijn zij eerder een soort levende fossielen voor u.

In de diepzee zien wij nog enkele aardige voorbeelden van de aanpassingen, die in deze periode ontstonden. Het is duidelijk, dat in het begin de aarde met haar dikke dampkring en wolkendek weinig licht had. Licht was dus iets, waardoor levensvormen konden worden aangetrokken. Het gevolg was een ontwikkeling van fluoricentie, die betrekkelijk vroeg bij zeebewoners voorkwam.

Dit wijst op een door voedselnood afgedwongen celspecialisatie, die later grote invloed zal hebben op de verdere ontwikkeling van alle levende wezens.

Het verdere zal u wel bekend zijn: er ontstaan steeds grotere dieren, waarvan een deel in zijn zoeken naar voedsel ook aan land gaat komen. Er is een sterk amphibische ontwikkeling van vele soorten, die zich steeds nog weer in het water plegen terug te trekken, maar steeds langere tijd zich buiten hun element leren bewegen. Denk aan b.v. de longvis, de klimmende loopvis, maar ook aan het leven van b.v. mollusken of krabben, die eveneens deel van de tijd buiten het water leren doorbrengen, omdat de omgeving, waarin zij hun beste voedingsmogelijkheid hebben, het getijdengebied is.

Er ontstaat een selectie van soorten door omstandigheden, waarbij steeds meer de nadruk valt op aanpassing aan het milieu. Mutaties komen veel en snel tot stand, de voedingsgewoonten van de soorten veranderen snel en vaak, dit onder de drang van een zich veranderende voeding.

Mogelijk zou het leven op die trap zijn blijven bestaan zonder veel veranderingen, wanneer in de buurt van de aarde niet enkele grote explosies hadden plaatsgevonden: een betrekkelijk kleine planeet met een te hoge rotatiesnelheid explodeert. Op de aarde betekent dit een grote verstoring van o.m. het aardmagnetisch veld, de aardas kantelt en komt scheef te staan, zodat jaargetijden op gaan treden. Ook de rotatie van de aarde ondergaat veranderingen.

Dit alles te samen betekent, dat zeer snelle aanpassingen noodzakelijk zijn in het leven. Er ontstaat een toenemend aantal sprongmutaties, grotere dieren ontstaan. Zij vormen in feite ook de eerste grotere koudbloedige landdieren, die zich in deze periode beter kunnen handhaven en sneller kunnen aanpassen, ofschoon hier en daar ook reeds een eigen warmteontwikkeling onder omstandigheden mogelijk blijkt. Het zijn vooral de temperatuursverschillen in de jaargetijden, die aanleiding worden tot het ontstaan van warmbloedige dieren, zoals de verandering van zwaartekracht en het zich bewegen op het vaste land aanleiding wordt tot het ontstaan van een ruggesoot en een meer uitgebreid geraamte. De vertebraten zijn op aarde gekomen.

Deze tijd is de tijd van reuzeslangen, sauriërs en dergelijke levensvormen. In deze tijd ontstaan prooizoekers,

die zo verschrikkelijk zijn, dat je je onwillekeurig afvraagt, hoe de mens het heeft klaargespeeld hen in vernietigend vermogen te overtreffen. Denk eens aan tyranosaurus rex, de grote tyranosaurus, die, staande op de achterpoten, tot vier verdiepingen hoog kan worden, dood om te doden, vecht met ieder en alles, zelfs met eigen soortgenoten en er parasieten op nahoudt, die zo groot zijn als een kinderhoofdje.

Wij hebben te maken met een tijdperk, waarin de koudbloedige dieren de overhand hebben, terwijl de in aantal toenemende warmbloedige diersoorten gemeenlijk klein, onderontwikkeld zijn. Vreemd genoeg worden vooral de warmbloedige soort kustbewoners. Van vlakten is weinig of geen sprake: de aarde bestaat uit een afwisseling van levensgevaarlijke vulkanische gebieden en grote varenwouden.

Bij ons neemt men aan, dat een soort robachtige wezens, die kustkolonies vormen en kennelijk wat intelligenter zijn dan de meeste anderen, de voorvaderen vormen van de landdieren, waaruit de mens voort zal komen.

De aarde ontkomt echter niet aan nog meer grote rampen, die milieuveranderingen betekenen voor het merendeel van de levende wezens. De ramp met Luna speelt zich af, waardoor breuken ontstaan in de oorspronkelijke aardschots, die het enige vasteland vormde.

Verder verandert in deze tijd weer de eigen spin en zwaartekracht van de aarde: de rotatie wordt trager. Nu blijkt, dat kleinere dieren zich gemakkelijker aan kunnen passen dan grotere. Terwijl de grote koudbloedige soorten grotendeels de oude levensgewoonten handhaven en weinig of niet van vorm veranderen, ontstaan vele aangepaste warmbloedige soorten, waarin wij reeds nu nu nog algemeen bekende levensvormen terug kunnen vinden. Eohippus, de voorvader van het paard, heeft weliswaar nog een wat andere hoef en is zeer klein - zo groot als nu b.v. een behoorlijke setter - , maar draagt reeds alle kentekenen van 't paard en vele andere herkauwers, die in deze tijd de wereld nog bevolken.

Bij verdere ontwikkeling specialiseert zich het paard verder, wordt groter, ongeveer als een deense dog. Het lijkt dan op de kleine paardjes, die in Argentinië nog steeds worden gefokt; een miniatuurras, dat kostbaar is, omdat het een resultaat van langdurig fokken is, maar in feite een terugfokken naar de oorspronkelijke grootte van het oerpaard betekende.

Deze soort, zowel als andere soorten, wordt echter nu steeds groter en sneller. Ook hondachtigen en katachtigen ontwikkelen zich steeds meer. Er ontstaan meer soorten, er is sprake van een meer gespecialiseerde aanpassing aan de mogelijkheden van milieu en voedingsbronnen.

In deze tijd zijn er nog steeds hagedisachtigen, die de aarde schijnen te beheersen, ofschoon in feite hun levensomstandigheden steeds moeilijker worden, daar zij een te grote massa hebben, minder mogelijkheid vinden zich gemakkelijk te voeden en bovendien door hun koudbloedigheid slecht bestand zijn tegen de steeds weer optredende afkoelingen, die men mogelijk met kleine ijstijden zou kunnen vergelijken.

Het gevolg is, dat een deel van de te groot zijnde dieren terug gaat naar de oceaan, enkele vormen zijn nog wel aanwezig, maar niet bekend. Wel zijn enkele later op gelijksoortige wijze zich in de oceaan terugtrekkende zoogdiersoorten

algemeen bekend , zoals de walvissoorten.

De andere grotere rassen zullen grotendeels, ofwel een in omvang kleiner nageslacht zien ontstaan, dan wel geheel uitsterven. Toch zullen vooral de warmbloedige reuzen zich nog enige tijd kunnen handhaven.

Zij leven onder andere klimatologische omstandigheden dan u en hebben te maken met vaak zeer scherpe wisselingen van warmte en koude. Zij ontwikkelen een steeds sterkere haargroei, terwijl er voordien van een pels practisch geen sprake was.

Wij zien, dat alle soorten langharig worden. Niet alleen de zwaar behaarde mammoth, maar ook b.v. rinocerossen hebben een langharige wollige huid, waarvan de pels wel wat doet denken aan de huid van yak en oeros.

Voor kleinere dieren wordt het nu ook gemakkelijker om te jagen: tegen sauriërs konden de kleine warmbloedige jagers betrekkelijk weinig doen, zodat dezen slechts zelden een prooi waren. Bij de warmbloedige reuzen is dit anders: wanneer je maar met voldoende jagers bent, kun je hen wel degelijk buit maken. Het jagen in roedels en horden komt op en wordt langzaamaan tot levensgewoonte voor vele soorten.

De voorvaderen van aap en mens zijn in deze tijd voornamelijk planteneters, die zich overigens ook met insecten en kleine leverde wezens voeden. Zij eten b.v. veel slakken - wat hen meteen tot de verre voorvaderen van de fransen schijnt te maken.

De eerste mensachtige vorm ontstaat: er komen savanneachtige gebieden, waarin het leven veiliger schijnt dan in de oerbossen, wanneer je maar handig en vlug bent, omdat je de situatie gemakkelijker kunt overzien.

Een groot aantal dieren past zich aan aan het leven in deze gebieden. Zebra, ezel, gazellen, herten leven op of aan de rand van deze vlakten. Er ontstaan vaste patronen van leven, waarbij voor het eerst levensgemeenschappen krachtens bepaalde regels en wetten zich gemeenschappelijk verdedigen en ook territorium voor zich opeisen, dat zij tegen soortgenoten verdedigen.

Nieuwe veranderingen van klimaat. De dieren passen zich sneller aan en ook de voorvader van de mens verliest een groot deel van de natuurlijke pels, die hij tot dan toe bezat. De vroege mens leeft in stamgemeenschappen van tussen de 15 en de 60 personen, heeft een beperkte taal met rond 80 uitdrukkingen. Hij hanteert wapens : stokken en stenen.

De aardas kantelt weer. Dit betekent een snelle dood voor een groot aantal dieren, dat leefde in een periode, waarin delen van de aarde vruchtbaar waren, die nu ijswoestenijen worden in korte tijd. Denk aan de noordpool. Men is overigens nu juist bezig na te gaan, hoe het er daar in feite bijstaat door boringen tot op de vaste bodem.

Het aantal grote prooidieren wordt minder in aantal als gevolg van de ramp, waarbij - natuurlijk evenwicht - de kleinere en meer vruchtbare diersoorten na korte tijd weer zeer sterk in aantal toe gaan nemen.

De primitieve stammen vechten tegen de resten van de grote roofdieren. Zo valt de mens b.v. in stamverband de sabeltandtijger aan, door boven diens hol stenen op te stapelen, die als een soort lawine tot neerstorten worden gebracht op het ogenblik, dat dit dier, door moedige mannen hiertoe verleid, zijn hol verlaat. Het zo gewonde dier kan

dan met primitieve wapens worden afgemaakt. Wanneer het om het doden van ander leven gaat, is de mens altijd reeds zeer vindingrijk geweest.

Stammen ontwikkelen gewoonten, die een soort kultuur worden. Door voedingsgewoonten en omgeving ontstaan ook hier afwijkende soorten. Er is b.v. een soort reuzemens geweest met een gemiddelde lengte tussen de 2 en 2.5 m., die voornamelijk voorkwam in de buurt van de huidige Maleise Archipel.

Ook zeer kleine rassen ontstaan. Denk maar eens aan de pygmeeën, maar ook b.v. aan de lichamelijk toch wel zeer kleine indianenstammen, die nog in Brazilië - zij het schaars - voorkomen. Hun gemiddelde lengte ligt tussen de 1.20 m. en 1.60 m.

De soorten mensen moeten zich aanpassen. Hun voedingsmogelijkheid en intellect speelt een rol. Op de duur hebben wij stammen, die gespecialiseerde jagers zijn, die over zeer grote afstanden zwerven.

Andere stammen ontstaan. De mens is vruchtbaar en al snel wordt het vrije jachtgebied van de jagers meer en meer beperkt door stammen, die bepaalde gebieden als hun eigendom beschouwen en indringers proberen te doden.

Zwakkere groepen, die hun mogelijkheid tot onbeperkt jagen zo teloor zien gaan, moeten andere methoden zoeken om ook in minder gunstige tijden over voldoende voedsel te kunnen beschikken. Zij houden een deel van hun prooi in leven en worden zo in feite tot de eerste veehouders. De eerste herdersstammen zijn geboren, die nu weer meer bewegingsvrijheid krijgen, daar zij zich vrijbaan kunnen kopen door anderen voedsel te bieden en gelijktijdig minder zorgen aan de jacht zelf behoeven te besteden, zodat zij de tijd hebben betere wapens te ontwikkelen.

Daar dergelijke stammen niet altijd en overal voldoende plantaardig voedsel voor zich en hun kudden kunnen vinden, gaan zij voorraden aanleggen, die zij met zich kunnen voeren. Zij ontdekken, dat je door uitzaaien van zaad er toe bij kunt dragen, dat alles, wat je nodig hebt, ook in je omgeving te vinden is, terwijl het beschermen van bepaalde plekken met begerenswaardige planten eveneens een deel van hun gewoonten wordt.

Wanneer hun beweeglijkheid door zowel plaatselijke omstandigheden als strijd met anderen soms beperkt wordt, worden zij de eerste landbouwers. Nogmaals: het gaat hier om kleine groepen van 15 tot 60 personen, die steeds meer zaden verzamelen en met zich nemen op hun tochten.

De eerste landbouw is zuiver rooflandbouw. De mensen wachten gemeenlijk ten hoogste een à twee oogsten af voor zij hun kamp opbreken en weer verder trekken.

Zo worden de mensen, met hun wapens en voedselvoorraden, steeds meer de heersende soort. Waar zij weelde vinden, gemakkelijker kunnen leven, ontwikkelen zij meer kultuur.

Men heeft wel eens gezegd: een hoge kultuur is het resultaat van een voortdurend volle buik. In ieder geval is de belangstelling voor andere zaken dan alleen maar in leven blijven voornamelijk in het zeer vruchtbare zuiden van Azië te vinden. Hier ontstaan de eerste grote kulturen, die invloed hebben op vele andere stammen en volkeren. Hier ook ontstaan de eerste grotere leefgemeenschappen, die zelfs meer dan 1000 mensen per gemeenschap omvatten.

Bepaalde technieken van o.m. landbouw, zoals het stokploegen, verbreiden zich van hieruit over grote delen van de wereld. Irrigatie wordt eveneens hier het eerst ontwikkeld.

Er ontstaat een menselijke beschaving, beheerst door de laatste menselijke mutatie, de homo sapiens, die zich van hieruit verbreidt over Europa en noord Afrika.

Buiten beschouwing liet ik bij dit alles de z.g. zee-beschaving of atlantische beschaving. Deze is in een betrekkelijke vroege periode ontstaan. Deze mensachtigen werden voornamelijk vissers. Dit betekent ook, dat je een vlot maakt en probeert betere visgronden over het water te bereiken. Homo sapiens speelt ook hier al snel de hoofdrol. Men vist niet alleen, maar drijft ook een ruilhandel met alle stammen, waarmee men in contact komt. Wanneer men met zijn vloten uiteindelijk eilanden vindt, waarop men zich kan vestigen, wordt men bovendien tot slavenhaler.

Er ontstaat hier een eigen, afwijkende cultuur, waarbij de bovenlaag van het volk alle tijd heeft om zich bezig te houden met filosofie, magie, goden, kunst.

Dank zij de onderlinge verwantschappen van de bovenlaag ontstaat uit vele kleinere groepen op de duur zo iets als een bondgenootschap of groot rijk, dat zich veel meer kan permitteren dan de meeste andere volkeren. Men past b.v. hier voor het eerst de z.g. ringbouw van steden toe, waarbij men versterkte steden kent, met aan de rand de kwartieren voor slaven, daarachter een ring van voorraadschuren enz., waarbinnen dan weer een ring met woningen van burgers, die op hun beurt een onmuurd geheel omsluiten, dat een combinatie is van militair hoofdkwartier en tempel. Men bouwde in steen, omdat hout op de eilanden moeilijk in voldoende mate te verkrijgen was. De stenen werden echter gestapeld, niet gevoegd.

Dergelijke steden hebben zij later op verschillende continenten gebouwd: dus niet alleen op hun eigen eilanden. Uit overleveringen weten wij, dat in het zuiden van Spanje een dergelijke stad moet hebben gelegen, terwijl zeer waarschijnlijk de imitatie van een dergelijke bouw deel was van het latere labyrint op Kreta., dat u bekend zal zijn vanwege de minotaurus.

Ik gaf hier, kort saamgevat, iets over de ontwikkeling van het leven op aarde en het ontstaan daarvan, waarbij ik nadruk legde op de ontwikkeling van de mens, daar dit volgens mij voor mensen toch wel het meest van belang is. Hebt U commentaar?

x Men probeert op het ogenblik kunstmatig leven te ontwikkelen. Zal dit mogelijk zijn? Persoonlijk meen ik, dat kosmische invloeden daarbij een rol dienen te spelen.

- Tot nu toe is het inderdaad een moeilijke zaak. Het probleem is daarbij niet gelegen in het kunstmatig doen ontstaan van halfeiwitten en eiwitten of zelfs meercellige massas.

De moeilijkheid ligt in het houdbaar maken van deze levensvormen. Vooral wanneer men meercellige weefsels probeert te doen ontstaan, blijken deze al snel niet voldoende resistent te zijn en snel tot ontbinding te komen.

Wanneer de mensen er achter komen, dat men van

natuurlijk basismateriaal afhankelijk is, zou men mogelijk verder kunnen komen en weefselmassas lange tijd kunstmatig in leven houden.

Men zal echter b.v. ook nu alleen resultaat boeken, wanneer men als voedingsvloeistof gebruik maakt van natuurlijk zeewater, dat met sporen van verschillende stoffen verrijkt wordt. Men ontdekte reeds, dat gesimuleerde zonnestraling van groot belang is en zal ontdekken, dat de aanwezigheid van fluctuerende magnetische velden even de kans op sukses doet toenemen.

Men zal zo een grotere konstitentie in de cel-samenhang bereiken. Men kan door variëren van omstandigheden bovendien een versteviging van de in de celkern aanwezige bestaansnormen mogelijk maken. Grotere levensvatbaarheid lijkt mij bereikbaar.

Theoretisch is het volgens mij mogelijk binnen niet al te lange tijd kunstmatig levende weefsels te maken, die b.v. voor voeding geschikt zouden zijn. Op deze wijze zou het m.i. mogelijk zijn om een goedkope vleesvoeding voor de massa te scheppen.

Of men in staat zal zijn ooit bezielde leven te maken, betwijfel ik echter. Hierbij spelen andere factoren een rol, waaronder de inkarnatiebereidheid van een geest. Geest zijnde kan ik mij niet voorstellen, dat enige geest, zelfs indien deze uit het duister komt, of stamt uit dierlijk leven, ooit zo dwaas zal zijn in een kunstmatig wanproduct van een laboratorium te kruipen en genoeg te nemen met eigenschappen, die niet vallen onder, beschermd worden door en behoren tot een groter geestelijk geheel. Maar misschien is ook dit in een verre toekomst denkbaar.

Ik dacht echter, dat de mensheid op het ogenblik zelf voor een zodanige overvloed van leven zorgde, dat kunstmatig vervaardigen van hoger leven op zijn minst overbodig is, terwijl ik verder op wil merken, dat het kunstmatig vervaardigen van menselijk leven veel kostbaarder zal zijn en voor de mens zelf ook veel minder plezierig. Voldoende?

x Is het een legende, dat wezens van andere planeten zich met de dochters van de aarde verbonden hebben, waardoor er een beter ras tot stand is gekomen?

- Dat is inderdaad een legende, gebaseerd op een bijbelwoord. De werkelijkheid ligt wel wat anders:

Meerdere malen in de geschiedenis van uw wereld is het voorgekomen, dat reizigers uit de ruimte op aarde zijn geland. Er zijn zelfs nog overleveringen en voorbeelden van te vinden, waarbij een van de duidelijkste overleveringen wel het z.g. visioen van Ezechiël was. Ook andere verhalen, zowel in de bijbel als elders en zelfs de "ship in the sky"-legende op bepaalde eilanden, wijzen duidelijk op een contact, waarbij voertuigen uit de hemel op aarde zijn geland in een tijd, dat de mens zelf geen ruimtevaart kende.

Houden wij verder rekening met de soms op een enkele plaats wel zeer plotseling optredende veranderingen van cultuur en technisch weten, dan zijn invloeden van buitenaf eveneens zeer waarschijnlijk te noemen. Hoe b.v. komt men in een deel van N. Afrika er opeens toe vuistbijlen e.d. industrieel voor anderen te gaan vervaardigen? Daarvoor moet een

reden zijn anders dan gelegen in het materiaal, dat elders even rijk voorkomt. Schijnbaar is er sprake van een nieuwe techniek, waardoor men in kortere tijd een scherpere en betere vuistbijl weet te vervaardigen.

Men bedenke, dat tot op dat ogenblik een ieder zijn eigen speerpunten en wapens maakte. Er moet wel sprake zijn van een manier, waarop men dit veel eenvoudiger en beter dan tot dan toe kon vervaardigen, daar anders deze wapens als ruilmiddel geen bijzondere betekenis zouden kunnen hebben.

Het contact met wezens uit de ruimte, wezens met een hogere beschaving en techniek, lijkt mij zonder meer aannemelijk te maken. Maar indien zij zouden zijn "ingegaan" tot de dochteren der aarde, zouden zij op zijn minst een gelijksoortig, genetisch compatibel ras geweest moeten zijn. Dat is minder aanvaardbaar, vooral wanneer wij rekening houden met verschijnselen, die wij in de menselijke geschiedenis steeds weer voor zien komen.

Altijd weer zijn er groepen van mensen, die, mogelijk ook omdat zij een kennis bezaten, die eens door ruimtevaarders was gebracht of om andere redenen, de meerderen waren van anderen. Zij stonden boven het gemiddelde.

Bij bepaalde esoterische sekten zien wij iets dergelijks. In een daarvan spreekt men steeds weer over engelen, terwijl dit geen hemelwezens waren, maar mensen, die een besef en bewustzijnsinhoud of technische mogelijkheden bezaten, die ver boven de norm van hun medemensen uitstak.

Zegt men, dat deze mensen ingingen tot de dochteren der aarde, dan is ook dit te begrijpen. Een hoge kaste heeft de neiging zichzelf ook in huwelijk en voortplanting van alle anderen af te sluiten. Indien er nu een ogenblik komt, waarop er heel veel hoogbewuste jongentjes zijn en maar heel weinig hoogbewuste meisjes - die bovendien dan kieskeurig worden - zal het voor die jongentjes wel erg moeilijk kunnen worden de menselijk natuur geheel in bedwang te houden.

M.i. speelt dit een rol. Maar ook elders kunnen wij een bevestiging vinden van het feit, dat er hogere en lagere mensen bestaan moeten hebben. Denk eens aan genesis: Wanneer Kaïn Abel neer heeft geslagen, vlucht hij naar een vreemd volk.

Dat volk is kennelijk volgens de legende niet Gods direkte schepping of uitverkorenen, want anders zouden ook zij uit het paradijs moeten stammen.

Maar er is een vreemd volk, waarbij het woord duidelijk maakt, dat de leden daarvan toch als mensen moeten worden beschouwd. Kaïn neemt zich hier een vrouw.

Denk nu even na en stel, dat adamieten een nieuwe soort mens zouden zijn geweest, of - wat gezien het gehele verhaal waarschijnlijker is - een soort mens met nieuwe capaciteiten vertegenwoordigen. In dat geval zou het ingaan van Kaïn tot de vrouwen van dit andere volk reeds betekenen, dat gesproken kan worden van het hogere, dat ingaat tot de dochteren der mensen. Er zijn natuurlijk meer voorbeelden te geven, maar als antwoord op uw vraag lijkt mij dit voldoende.

x Hoelang is de laatste verschuiving van de aardas ongeveer geleden?

- De laatste grote verschuiving van de aardas ligt rond 120.000 jaren geleden. De laatste kleine verschuiving 40.000 jaren geleden. Deze was in zijn gevolgen echter niet zo alomvattend. Daarnaast zijn er nog betrekkelijk kleine, maar met een ruk plaatsvindende verplaatsingen van de aardas geweest, waarvan de gevolgen negligabel waren. De laatste maal, dat iets dergelijks plaats vond, ligt ongeveer 350 jaar geleden en werd gemeenlijk geregistreerd als een kleine verandering van klimaat gedurende een tiental jaren plus aardbevingen en meer dan normaal wervelstormen.

x Kunt U iets zeggen over de ramp met Luna, waarvan U sprak?

- Rond de aarde cirkelde een soort ijsmaan. Deze satelliet van deze aarde werd in omloop gestoord en viel op de aarde neer, toen een massa uit de ruimte het zonnestelsel binnenvloog en daar het evenwicht ligt verstoorde.

Deze massa werd ingevangen door de aarde, maar veroorzaakte voordien grote baanverschuivingen in de planetoidengordel, waardoor groepen afwijkende banen in vlak en snelheid gingen doorlopen.

Het merendeel van de ijsmaan viel in de Stille Oceaan. Het gevolg was een grote eruptie, waardoor aards materiaal tot buiten de aantrekkingskracht van de aarde omhoog werd geworpen. Het werd toen door de nieuwe maan ingevangen.

Zo ontstond Luna. Bij metingen op deze maan heeft men overigens al iets van dit alles kunnen konstateren. Het bleek, dat er geen homogene massa was, maar dat in het geheel van uw maan a.h.w. schijven van afwijkende hardheid voorkomen, terwijl bovendien in het binnenste van de maan enkele holten voor moeten komen - de galm bij explosieproeven wordt hierdoor verklaard.

Grote dichtheidsverschillen van de maanmassa neemt men eveneens op het ogenblik algemeen aan. Waarbij dit alles voor de aarde van minder belang was dan de grote verandering, die zij op uw wereld teweeg bracht: vloedgolven, grotere onderlinge drift van de continenten, rotatiebeïnvloeding enz.

Deze ramp was wereldomvattend. Neem als vergelijk de uitbarsting van de Krakatau: deze in verhouding zeer geringe ramp veroorzaakte stofwolken, die het zonlicht verduisterden tot in zuid Europa toe en in Japan. De zon werd door deze eruptie bijna geheel verduisterd gedurende enkele dagen in een gebied, dat o.m. reikte tot Soerabaja. Mogelijk kunt u nu begrijpen, hoe algemeen en groot de invloed van een ramp is als die, waardoor Luna ontstond.

x Is daarmee een beschaving vernietigd?

- Zo kun je het niet stellen. Een beschaving vernietigt je niet zo maar. Een beschaving heeft invloed op alle leven, dat er mede in contact komt. Niet alle mensen, die met deze prehistorische beschaving verbonden waren, kwamen bij de ramp om. Maar wij zouden kunnen stellen, dat de lemurische periode, altans de grote ontwikkeling daarvan, door deze ramp ten einde kwam.

x Wat blijft er dan over van de theorieën van Darwin?

- Betrekkelijk weinig. Darwin ging uit van een langzame en continue ontwikkeling, waarin langzame mutaties

voorkomen.

Hij heeft zeker met zijn veronderstellingen niet geheel ongelijk, maar ging uit van een algemeen en globaal geldende continue werkende regel. Maar zijn stellingen zijn sindsdien reeds door vele andere geleerden op bepaalde delen gewraakt.

Het ene punt, waarop men Darwin vooral heeft aangevallen, het feit, dat de mens van de apen af zou stammen, is nog niet gewraakt. Wat begrijpelijk is, omdat de mensen en de apen van een gemeenschappelijke voorvader stammen en dus familie van elkaar zijn. In hun gedrag is dit ook nu soms nog waar te nemen.

x Kunt u iets zeggen over de planeet in ons zonnestelsel, die vergaan is en waarvan het gruis nog steeds rondcirkelt?

- Stel u het volgende voor: bijna elke planeet kent tijdens haar bestaan wel een periode, waarop zij een vorm van leven draagt. Naarmate er meer mogelijkheden zijn tot aanpassing zal een hogere levensvorm kunnen ontstaan. Ook al zal de vorm van leven niet altijd vergelijkbaar zijn met het leven, dat u op aarde kunt ontmoeten.

Wanneer ^{men} een planeet heeft met betrekkelijk kleine massa en hoge rotatiesnelheid - dag en nacht, hier 24 uur - nam op die planeet ongeveer 3½ uur aardse tijd. Toch ontwikkelde zich hier leven, mede door de hoge eigen temperatuur van de planeet.

Er kwamen minder verschillende rassen voor dan op aarde, maar een daarvan ontwikkelde zich wel degelijk zo, dat men ook vanuit aards standpunt over een hogere beschaving kan spreken.

Door de explosie van de planeet is deze beschaving natuurlijk ten gronde gegaan, ofschoon mogelijk ergens in de ruimte nog een stuk steen rond cirkelt, waarin nog iets van hun werken aanwezig is.

Het enige, wat nog interessant is, ofschoon wij dan de mystiek weer benaderen, is het feit, dat degenen, die op die planeet hun inkarnatiecyclus nog niet voltooid hadden, hun cyclus op aarde vervolgden en daarbij tot de bewustere persoonlijkheden behoorden.

Het maakt weinig verschil uit, zou ik zeggen. Het is niet zo belangrijk na te gaan, hoe een inkarnatiecyclus tot stand kwam en tot nu toe verliep, wanneer je er eenmaal in zit. Wanneer je in een auto rijdt, is het mogelijk wel interessant te weten, hoe de motor werkt, maar het is van veel groter belang juist te leren sturen, zodat je geen ongelukken maakt. Het belangrijkste is, dat de auto bestaat en loopt. Bij inkarnaties lijkt mij hetzelfde voor u te gelden.

x Kunt U ons vertellen, op welke manier het contact tussen de ODV en het medium tot stand is gekomen?

- Tja. Een geest, die bezig is een medium te zoeken, doet mij altijd weer denken aan een man, die op een zonnige dag in een roeibootje zit, compleet met bier in een netje naast de boot, de hengel van aas voorziet en uitgooit met de gedachte: God zegene de greep....

Zo begint het altijd weer. Maar zo nu en dan ontmoet je mensen, die paranormaal begaafd zijn, onverschillig of

zij dit nu beseffen of niet. Zij hebben iets, waar je invloed op uit kunt oefenen. Dan begint de grote spanning: Je hebt beet.

Dan is het soms een grote snoek: je moet allerlei moeite doen om hem binnen te krijgen. Je staat bij wijze van spreken met net en gaffel klaar, maar bent ook blij, omdat je een goede vangst hebt.

In dit geval was het ongeveer zo: De Orde bestond, had al meerdere mediums versleten, ook in Nederland. Wij waren dus weer op zoek en vonden opeens iemand, die seanceerde. Nu was dat erg onbeholpen, met kruis en bord en later met suggestieve hynose door iemand, die in de buurt was, maar wij zagen er wel iets in.

Dus werd van onze kant gewacht, tot men weer een proef nam. Dan zorg je natuurlijk, dat je er bij bent. Vanaf dat ogenblik wordt een soort controle op zo iemand gezet. Elke periode van openstaan wordt geregistreerd. Daarbij probeer je iets te vinden, waardoor je de aandacht kunt trekken.

Nu was er in die periode in de omgeving wel behoefte aan ontspannende redevoeringen. Wij hebben in die tijd nogal wat bekende litteratuur voor de mensen behandeld middels dit medium en maatregelen genomen, waardoor storende invloeden niet meer door het medium door konden komen.

Zodoende kregen wij een ontwikkeling. Maar de toestand veranderde. Wij hadden het medium wel ontwikkeld en onze eigen mogelijkheden eveneens vergroot, maar er werden opeens geen seances gehouden, terwijl het medium zich niet in een fase bevond, waarbij je zonder meer beslag kunt leggen.

Door een toeval begon het seanceren enige tijd later weer, nu in een situatie, die voor ons erg gunstig was, o.m. door de sfeer, die op de bijeenkomstjes heerste.

Het werd mogelijk, regelmatig sprekers van de orde op het medium af te sturen en dit in beslag te nemen. Gelijk-tijdig vonden wij de mogelijkheid het ego van het medium bij uittreding op te vangen en er voor te zorgen, dat hij zich bij ons goed amuseerde. Je vangt nu eenmaal meer vliegen met honing dan met azijn en meer mediums met een kijkje in zomeland dan met alle verhalen over het goede werk, dat zij zouden kunnen doen.

Een ontwikkeling ontstond en er kwam een ogenblik, dat het medium "open" was. Wat betekent, dat het zover ontwikkeld was, dat het door elke geestelijke entiteit zonder meer kon worden aangesproken. Wij hebben er toen gewoon een tijdlang een lijfwacht bij moeten zetten. Maar wij hadden wel het geluk, dat het medium voor onregelmatige contacten zelf ook niets gevoelde.

Het resultaat was, dat een deel van de gevoeligheid zich in de richting van andere nog niet geheel ontwikkelde gaven heeft verplaatst. Voor ons was een contact geboren met een medium, waardoor wij ons volgens onze maatstaven voldoende duidelijk konden uiten en waarin wij bovendien de mogelijkheid kregen iets meer van onze eigen persoonlijkheid door te laten komen.

Vanaf dat ogenblik hebben wij er natuurlijk heel goed voor gezorgd. Want een geest, die eenmaal een goed medium gevonden heeft, zorgt daarvoor nog intenser dan de grootste

met ~~cr~~ liefhebber voor zijn waardevolle oude H.D. zal zorgen.

Zo ontstaat op de duur een samenwerking, die steeds meer bewust wordt. Je krijgt een bewust mediumschap, waarbij de beheersing van de gave door ons werd aangemoedigd, zelfs wanneer dit betekende, dat ook voor ons soms de deur dicht gegooid zou kunnen worden.

Zo kwamen wij tot een vorm van samenwerking, die, gezien vanuit ons standpunt, vruchtbaar is en die, naar wij aannemen, voor het medium niet al te vermoeiend zal zijn en in zekere mate toch bevredigend zal zijn. Dat was het dan.

Waarom wilden de broeders het contact met het medium?

Zoals ik vertelde, hadden wij reeds meer van die contacten gehad. Voor ons was het dus geen kwestie van het vangen van een bepaalde vis, maar of wij een voor ons passende vis zouden kunnen vangen.

Het is duidelijk, dat je als geest alleen kunt samenwerken met een medium, waarin kwaliteiten schuilen, die goed samengaan met je eigen wezen en harmonisch zijn met je wijze van werken.

Dat is de reden, dat wij met dit medium graag in zee gingen, onmiddellijk dachten, dat wij daarvan wel iets zouden kunnen maken. En achteraf bezien, meen ik ook wel, dat ons dat gelukt is.

Overigens gebruiken wij deze wijze van werken eerst vanaf rond 1870. Steeds weer zijn wij daarbij vastgelopen op allerhande misvattingen en de behoefte aan bepaalde fenomenen bij de mensen. Vanaf 1910 zijn wij in meerdere landen met betere resultaten actief geweest op deze wijze.

In uw land zijn wij actief geweest van rond 1915 af. In dit jaar waren wij middels een medium ook meer openbaar werkzaam.

Voordien hebben wij langere tijd met andere methoden gewerkt. De naam Orde der Verdraagzamen hebben wij natuurlijk eerst met ons mediumiek optreden gekozen, daar deze ons wezen en de zin van ons werken ongeveer weergeeft. Maar in de geest is het dus geen vaststaande en altijd geldende naam voor onze groep.

Onder deze soort namen en op deze wijze werken wij dus rond 100 jaren. Voordien werkten wij vooral middels inspiratie, werkten wij met mensen, die op aarde mogelijk eerder als heksen of gekken werden beschouwd, beïnvloedden wij, waar mogelijk, het denken van personen, waar dit belangrijk was en gaven wij soms zelfs leringen door middel van door ons geleide uittredingen aan degenen, die daarvoor in aanmerking kwamen.

Wilt u dit alles tot ons werk tellen, dat zijn wij natuurlijk reeds duizenden jaren bezig. Maar ikzelf behoor tot de jongere generatie. En ons jongeren laten de leiders graag op u los, dan hebben wij tenminste ook wat te doen.

Kunt u een uiteenzetting geven over de werking van het ontwakende kundalinvuur in de mens?

Dit is een deel van de mens, een kracht, die in de mens berust. Goed gezien berust zij op het openmen van levenskracht en kosmische krachten middels het stuitchakrum en het actieveren van het zenuwstelsel daarmee.

Dat gebeurt dan zowel linksom als rechtsom. Het

kundalinivuur, dat juist is gewekt, zal als een soort dubbele slang van kracht omhoogstuwen langs de ruggegraat, waarin de meeste zenuwkanalen liggen en uiteindelijk een direkte verbinding vormen tussen stuitchakrum en kruinchakrum.

Om volledig werkzaam te zijn, zal dit vuur regelmatig, dus aan beide zijden even sterk dienen te zijn. Het is echter bij de meeste mensen zo, dat, wanneer zij deze kracht bewust proberen te wekken, deze zich sterker alleen links of alleen rechts zal uiten. Kies je toevallig de voor jouw gestel verkeerde zijde, dan zit je in de ellende.

Want dan word je zenuw evenwicht hierdoor gestoord en zeer waarschijnlijk ook je lichamenlijk evenwicht. Je wordt ziek, organen functioneren niet meer juist enz.

Het is niet nodig dit vuur bewust te gaan wekken. Wanneer een mens een voldoende geestelijk bewustzijn bereikt, ontstaat het als vanzelf. Want door de eigen geestelijke gesteldheid is het lichaam dan steeds meer een intergrerend deel geworden van geest en geestelijk werk. Wat uitgedrukt wordt in de aura middels de chakra, die zo dus geactiveerd worden. Hierdoor ontstaat eveneens een werking in het zenuwstelsel, waardoor de krachtstroom langs de ruggegraat op gang wordt gebracht.

Spreek je van kundalinivuur, dan gebruik je dus een naam voor iets, waarvan de meeste mensen het fijne niet weten. Wil je het zo goed en begrijpelijk mogelijk in menselijke woorden omschrijven, dan kun je zeggen: Het is een verdichting van levenskracht, welke door absorptie middels een chakrum wordt opgenomen en zo de voornaamste delen van het menselijk zenuwstelsel actief maakt. Hierdoor zal de levenskracht in bepaalde banen en met bepaalde golvingen omhoog worden gestuwd tot een verbinding is ontstaan tussen stuit en topchakrum.

Wie dit bewust beleeft of beheerst kan doen, heeft daarmee een sleutel, die het mogelijk maakt alle werelden te betreden, waar het ik ook bewust is geweest. Wie het verkeerd doet en onbeheerst doet, heeft echter eerder kans tegen wil en dank op korte termijn met slechts een van die werelden kennis te maken.

x Als dit verkeerd gaat, moet je het terug kunnen schakelen.

- Wie nog niet geheel rijp daarvoor bewust probeert dit vuur te wekken, heeft inderdaad de kans, dat het verkeerd gaat. De raad, die men zo iemand kan geven, is echter altijd van persoonlijke aard. Het proces van omschakelen en de juiste instelling om schade te genezen is niet altijd en voor een ieder hetzelfde.

In de praktijk betekent het altijd wel, dat je je concentratie op een andere wijze moet richten en daarbij ook veelal een andere lichaamshouding in zult moeten nemen. Je zult dan regelmatig bepaalde oefeningen moeten doen om de gewekte straling te veranderen en de overmatige kracht af te doen vloeien of van werking te doen veranderen.

Ik besef hiermede weinig konkrete regels te geven. Maar een algemeen geldende regel is nu eenmaal niet te geven en een te definitief voorbeeld zelfs zou in bepaalde gevallen schade kunnen veroorzaken voor hen, die zich daarop baseren.

De verantwoordelijkheid daarvoor wil ik niet nemen.

Bovendien zal bij een dergelijke omstelling in vele gevallen de mens komen tot een veranderen van de stromingen en zo wel lichamelijke schade deels op kunnen heffen, maar het blijft een eenzijdig gebruiken van een kracht, die alleen werkelijk van belang is, wanneer zij evenredig gebruikt kan worden.

Men moet leren de opgenomen levenskrachten zo harmonisch op te nemen, dat daarmee a.h.w. langs de zenuwkanalen een band wordt gegeven, die op de duur alle vermogens activeert en een versterking betekent voor het geheel van de aura en alle daarin aanwezige chakra, terwijl een opengaan van eigen bewustzijn plaats vindt, waardoor alle werelden van kracht voor het ik toegankelijk worden.

x Zijn er hier in Nederland mensen, die je kunnen leren hoe je om te stellen?

- Alleen in Nederland zijn ongeveer 40 personen, die in dergelijke gevallen juist en goed raad kunnen geven. Zij behoren wel tot verschillende disciplinen, dat wil ik mede vermelden. Alleen in de randstad zult u reeds rond 15 hier toe bekwame personen aan kunnen treffen.

Indien u in een situatie verkeert, waarbij u gekorri-geerd moet worden, terwijl uw eigen geestelijke instelling dit nuttig en noodzakelijk maakt, zult u ook in uw land wel degene ontmoeten, die u raad kan geven.

De meesten onder u denken, dat wij alleen maar zitten te kijken, hoe ikaan het lijden ben door uw eigen fouten. Dat is onwaar. Wanneer wij de kans hebben om u te helpen, zullen wij dit wel degelijk doen. Maar onhoudt wel: wij kunnen u niet leiden of helpen ondanks uzelf, maar alleen dank zij uw eigen pogingen en eigen bereikingen.

x Hoe is het mogelijk, dat ik met iemand, die ik toen nog niet kende, aan het bed van een vriendin verscheen, die het moeilijk had?

- Deze vraag kan ik alleen zo algemeen beantwoorden zonder persoonlijk te worden, dat ik mij afvraag, of u met het antwoord tevreden zult zijn, maar ik zal mijn best doen.

Er bestaan banden en kontakten tussen mensen in de geest, die stoffelijk niet tot uiting komen, of nog niet tot uiting kwamen, om welke redenen dan ook.

Het is zeer wel mogelijk, dat mensen, die jaren lang tijdens uittredingen elkaar ontmoeten en zelfs sterke geestelijke banden leggen, zonder dat zij ooit in de stof, lichame-lijk dus, elkaar bewust ontmoet hebben.

Worden dergelijke personen tijdens b.v. een nood-situatie van een ander in uitgetreden toestand daartoe aange-trokken - doordat b.v. een van hen zich daarbij betrokken gevoelt - is het zeer wel mogelijk, dat de personen, die in uitgetredentoestand of geestelijk bestaan met elkaar ver-bonden zijn, te samen trachten met hun geestelijke krachten een probleem voor iemand in de stof op te lossen.

Als mens bent u steeds weer geneigd te vergeten, dat uw stoffelijk leven maar een klein deel van de werkelijkheid is. Er gebeuren geestelijk vele zaken, die stoffelijk niet aanvaardbaar zouden zijn en ingrepen geschieden ook door mensen, die in de stof leven, langs geestelijke weg steeds weer

op een wijze, die in de materie ondenkbaar zou zijn.

Op deze wijze worden door het ik ervaringen gewonnen en nieuwe inzichten verkregen, die alleen in de stof voor het ego niet bereikbaar zouden zijn.

De mens, die op aarde leeft is wel degelijk een wezen met een geest. Die geest, dit wezen, kan zich bewegen in het z.g. schemerland, het kan zich, wanneer het ook maar enig innerlijk licht kent, aan de grenzen van of zelfs in het zomerland en zal, gedurende het stoffelijk bestaan tijdens rustperiodes in die gebieden, regelmatig kunnen vertoeven, daar bepaalde dingen mee kunnen maken en, wanneer het een bewustere persoonlijkheid is, ook van daaruit zeer actief kunnen zijn.

Ik hoop, dat dit academisch genoeg beantwoord is en toch enig beter inzicht in het persoonlijk gestelde probleem mogelijk zal maken.

Indien hierop geen kommentaar volgt, zal ik mijn bijdrage besluiten. Ik wil nog opmerken, dat alle voorlichting wel interessant kan zijn, maar dat u er toch zelf nog eens over na moet denken. Beter een eigen mening hebben, die onjuist is, dan geen mening hebben of klakkeloos de meningen van anderen napraten. Onthoud dat,

Hij, die begint zelf en bewust fouten te maken, zal ontdekken, dat hij fouten maakt, ook hierover nadenken en zo de waarheid leren kennen. Maar degene, die zich voortdurend alleen bezig houdt met het aanvaarden van de stellingen van anderen, zal de fouten daarin en in zichzelf niet ontdekken en zo nooit nader tot de waarheid en de werkelijkheid kunnen komen.

Dit was dan een kleine toegift, a.h.w. het premiezegeltje bij de aankoop. (gelach) Vooral de dames vinden dit kennelijk heel sympathiek. Maar er is geen plakkaart bij en inwisselen kunt u dit ook niet. U moet er zelf en bewust gebruik van maken.

Ik dank U voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Dit tweede deel van de bijeenkomst is, zoals reeds het eerste, bestemd voor uw vragen. Ik zou dus graag de eerste schriftelijke vraag horen.

x Wanneer wij over ons contact met de ODV of een andere groep spreken met leken, wordt meestal beweerd, dat men de doden moet laten rusten en hun rust niet verstoren mag.

Kunt u hierop ingaan?

Met alle genoegen. Ik voel mij altijd weer enigszins beledigd, wanneer men beweert, dat ik dood ben. Uiteindelijk leef ik zelfs intenser en aangenamer, dan ik ooit in stoffelijke vorm heb gedaan.

De doden zijn voor mij degenen, die nog vatgeroest zitten in hun oude wereld en niet los kunnen komen van oude voorstellingen en schuldbesef, dat stoffelijk reeds in hen bestond.

Dood zijn voor mij degenen, die in de schaduw, die in het duister leven. Laat hen met rust. Zij kunnen u weinig leren en u kunt hen veelal maar weinig geven.

Maar wanneer wij spreken over de levenden, zo zeg ik, een grote meester citerende, dat zij, die bewust zijn, de tweede dood niet sterven. Zeker, hun lichaam is gestorven, maar de geest leeft in volle vrijheid. Die geest heeft deel aan de mensheid en voelt zich verbonden met de totaliteit van het zijnde.

Zij probeert, uitgaande van haar eigen voorgeschiedenis, haar eigen begrip van de wereld, voor anderen de grenzen te slechten tussen het werkelijk licht, het werkelijke begrip voor het geheel en de beperkingen, die van de stof zijn, de beperkingen, waardoor vaak een deel van de persoonlijkheid in de stof als dood is.

Wanneer er mensen zijn, die bang zijn om te denken, die bang zijn om te zoeken, wanneer er mensen zijn, die bang zijn om een sleur te breken, zo zeg ik van hen, dat zij grotendeels geestelijk dood zijn.

Maar ik ben dan nog brutaal genoeg om tenminste deze doden op te roepen en hen te vragen: Mens, voor je helemaal wegsterft in de eenzijdigheid van je begrip, zou je misschien even naar de wereld willen zien, even willen luisteren naar de intensiteit van leven, die er rond je bestaat, Zou je niet even deel willen hebben aan die kosmische kracht, waaruit je geboren bent?

U ziet, ik heb alle redenen. om het onplezierig te vinden, wanneer men mij een dode noemt. En zij, die bang zijn voor het leven in de geest, zij die bang zijn voor een levende werkelijkheid, die niet te vangen is tussen de kacht van het een of andere onfeilbaar genoemd boekwerk, zullen mij een dode noemen en zeggen, dat je de doden met rust moet laten.

Zij zullen zeggen, dat je de geesten niet op moogt roepen, sprekende over het oude testament en niet nadenkende over de tijd, waarin en de reden waarom deze waarschuwing eens gegeven werd.

Want deze regel ging niet tegen de geest, die zich door een mens uitte. Gods geest en de engelen konden de aarde betreden, of zich door mensen manifesteren - lees die bijbel maar. Het ging met deze uitspraak tegen de heksen en tovenaars, die schijnfiguren opriepen, schimmen.

Het ging tegen hen, die voorgaven bepaalde doden tegen bestelling op te kunnen roepen, bedriegers, die schimmen schiepen tegen betaling voor mensen, die een specifiek en zeer persoonlijk antwoord wilden hebben op voor hen stoffelijk belangrijke vragen.

Een dergelijke regel was gericht niet tegen de geest, maar tegen het werken van personen als de z.g. heks van Endor, waar Saul zich nog eens een hoedje is geschrokken, dat hij zijn verdere leven dan ook heeft gedragen.

Het is heel iets anders met magische bezweringen de schijnvorm op te roepen van een mens, die eens op aarde geleefd heeft en het vrijelijk en onbehinderd door de schijn-grenzen van de stoffelijkheid in contact te treden met de levenden, die, buiten de stof, een vollediger en bewuster leven mogen leven, dan zij op aarde mogelijk hebben geacht.

Wanneer men tot u zegt: gij zult de doden niet vragen, zeg dan: Dit doe ik niet. Ik vraag de doden niet, maar ik spreek met de levenden en zij spreken mij van de volheid van Gods schepping, die de mens maar zelden zo schijnt te beseffen.

Zoudt u dit ook niet het beste antwoord vinden? Waarmede dan de schriftelijke vragen zijn afgehandeld. Maar mogelijk is er nog iemand onder u, die zich nu geroepen voelt als nog een vragende opmerking in de richting van dit podium te sturen.

x Wat denkt u over de personen, die eens het oude Israel leidden, de profeten?

- De profeten van het oude Israel? Wonderlijke mensen, zo volledig overtuigd van hun eigen recht en rechtvaardigheid, zich meester achtende van een volk, dat zij soms zelfs kennelijk verachten.

Hun uitspraken zijn een wonderlijk mengsel van ware profetie, demagogie, volksverlakkerij, trucage en sluikse zelfverheerlijking. Het zijn mensen, die ons soms toch wel wat belachelijk voorkomen, wanneer wij hen even ontdoen van de mantel van eigen waangrootheid, zoals de profeet, die een stad verkondigde, dat zij zou ondergaan aan de toorn des Heren, tenzij zij zich bekeerde. Deze wonderlijke man, die bijna een beroerte kreeg van woede, toen de ondergang van de stad niet doorging, ofschoon de mensen van die stad zich toch op zijn woord bekeerd hadden.

Zeker, soms zagen deze mensen dingen in de toekomst, maar veelal beseffen zij niet en kunnen zij ook hun volk niet waarlijk duidelijk maken, wat. Het zijn mensen, die beloften hebben gegeven in de naam van God, die niet waar werden en die ook nooit waar hadden kunnen worden - uitspraken, die men dan ook maar liever vergeet of ompraat tot symbolische voorzeggingen van iets, wat nog niet geschied is, maar mogelijk bij de wederkomst van de Christus toch tot waarheid zal worden.

In de boeken van de profeten gaan vaak dromen schuil, die dicht bij de werkelijkheid liggen. Dromen van de grootheid van het geslacht van David, dat eens verheerlijkt zal worden, want dit geslacht van David is voor hen en hun volgelingen nog steeds het symbool van de grootheid van Israel.

Steeds weer wordt het volk overwonnen, bedreigd, weggevoerd. Is het een wonder, dat men een Bevrijder verwacht en is het een wonder, dat het volk door zijn profeten steeds weer met de komst van die Messias wordt getroost?

Maar hoe wordt die bevrijder vanuit hun standpunt verwacht, wat voor bevrijder is het, die zij verkondigen? Vraag het u af, o christenheid, gij die beweert, dat Jezus de door alle joden lang verwachte Messias is.

Men verwachtte hem als een bevrijder van het volk, de hersteller van alle rechten en grootheid van de tempel, de sterke, die het volk terug zou voeren tot de macht en heerlijkheid, die het eens onder Salomo geproefd had. Een nederig dienaar van de Heer, die gelijktijdig de grote macht van Israel zou zijn, het onoverwinnelijke wapen, waardoor de belofte van wereldoverheersing waar zou worden, de vereniger van rijken, de saamvoeger van de stammen, die verstrooid zouden zijn. Maar wat is er van die verwachting waar?

Zeker, de profeten waren de zieners bij dit volk. Zij hadden visioenen, ontvingen impulsen, die zij echter onmiddellijk hebben omgezet in allerhande wonderlijke beelden van grootheid, beelden, waarin zij engelen en God wilden zien als staande achter hun volk, al beseften zij mogelijk innerlijk, dat dit niet de juiste betekenis was.

Zij stelden ook steeds weer, dat engelen hen steeds weer hielpen en beschermden. Soms komt een dergelijke bluf zelfs in het boek terecht, waaruit wij alle profeten hebben leren kennen door hun interpretatoren.

Erg humaan zijn zij in hun opvattingen niet. Ik denk aan het verhaal over die profeet, die boos was, omdat een jongeling hem, niet ten onrechte, kaalkop noemde. Inplaats van glimlachend en wijs te stellen: met mijn haren, jongeling, heb ik het onverstand verloren, dat u nog schijnt te kwellen, bidt hij volgens het verhaal God hem te wreken. Waarop deze profeet van een rechtvaardige God zich kon verheugen over het feit, dat het kind door een beer werd gegrepen en opgegeten. Want, ziet, de Heer nam wraak voor de belediging, Zijn profeet aangedaan.

Wanneer ik dit verhaal als waarheid gepresenteerd krijg, geeft het mij zeker geen beeld van een rechtvaardige God, maar de mens, die meent, dat hij terecht zo gewroken is, zal volgens mij toch wel aan een schromelijke zelfoverschatting geleden hebben.

Nogmaals: de profeten van Israel zijn niet allen zo, maar vaak zijn zij wonderlijke wezens, halfbezetenen, die uit de woestijn komen, beheerst door een enkel denkbeeld en aan hun waan een geheel volk proberen te onderwerpen.

Anderen zijn slimme denkers, kenners van natuurverschijnselen, dichters, mensen, die inderdaad weten, hoe een schijnbaar onmachtig Israel zich zal kunnen verzetten tegen de schijnbare overmacht, die het bedreigt.

Maar vaker zingen de profeten weeklagende liederen over de zonden van Israel en de vergelding daarvoor, die zeker zal komen. Vaak doen zij mij denken aan bepaalde politici, die een economische ondergang aankondigen en zelfs helpen verwezenlijken, omdat b.v. volgens hen arbeiders te veel voor zich vragen.

Denk even na. Zie de profeten van het oude Israel, zoals zij werkelijk zijn: mensen, die - soms zonder dit zelf te weten, zonder het hoe en waarom te kennen - gedreven worden tot daden, woorden spreken, die juist zijn, maar die even vaak slechts spreken uit eigen denken en toch, op grond van een enkele uitspraak, die eens juist is gebleken, een gezag over het gehele volk opeisen voor hun gehele leven, zonder dat hen dit rechtens of door de kenbare wil van God toekomt.

Ik zie sommigen onder hen als wijzen, die eerder hun eigen gedachten uitspreken, wanneer zij verklaren, dat God door hen spreekt, omdat zij alleen zo gehoor kunnen vinden. Sommigen zie ik eerder als gefrustreerde dichters, die in hun zangen van ondergangen leed, de toornige God en de kracht van het toch onvergankelijke Israel minder voorspellen dan wel een tolerantie schijnen te vinden, voor hetgeen zij werkelijk zijn en willen zeggen.

Profeten vinden vaak gehoor, alleen omdat de de Here God

de bron van hun woorden noemen.

Profeten zijn er ook in deze dagen. Zij voorspellen u, wat er gaat gebeuren met de wereld. Zij spreken uit naam van de statistieken en de wetenschap om zo gehoor te vinden voor hun soms toch wel erg willekeurig gestelde thesen.

8 Ik ben ook een profeet, wanneer ik u zeg, dat voor het einde van het volgende jaar moeilijkheden in Rusland zullen optreden, waarbij belangrijke personen zullen worden vermoord, terwijl in delen van dit rijk grote honger zal heersen, die mogelijk een werkelijke hongersnood nabij komt. Dit zijn zaken, die u binnenkort op juistheid kunt gaan toetsen. Indien ik gelijk krijg, ben ik dan een profeet, spreekt dan God door mij of een duivel? Ik zeg het, omdat ik dit voorzie.

Mogelijk zal een mens, die dergelijke dingen meer inspiratief zegt, niet beseffen, hoe hij aan deze gedachten komt. Indien hij eerlijk is, zal hij dit toegeven. Maar het opvallende is, dat bij dergelijke zaken vaak God wordt genoemd om zo alle redelijkheid en kritiek te smoren, die bestaat. Zoals opvalt, dat bij de meeste profeten god eerder een dreiging is dan een bron van liefde. De god, die zij zeggen te verkondigen, is vaak eerder een soort wraakgierige demon, die zijn klauwen dreigend uitstrekt naar een volk, dat zijn willekeur niet volgen wil.

Ik ontken niet, dat de profeten soms dingen juist hebben voorspeld. Maar voor mij is de ware god van Israel niet de macht, waarmee zij zo vaak en schijnbaar gaarne dreigen. Voor mij is de God van Israel de Lichtende met het naamcijfer 72, die verenigt en samenvoegt, niet vernietigt.

De god, die ik meen te kennen, is een macht die tot zich verheft, die duldt, maar ook helpt en leidt zonder eisen daartegenover te stellen: Een Onmetelijke Liefde, die het al in stand houdt. Indien ik gelijk heb, is de God, waarover vele profeten voornamelijk hebben gesproken, toch wel iets anders. Hun bron is dan een andere dan die, welke zij beweerden gevonden te hebben voor hun uitspraken en dreigementen.

Soms is er schoonheid, zoals vooral bij Jesaja I. Er zijn beloften, zelfs bij II. Maar ook uitspraken en werken van naamloosgeblevenen zijn in het boek van Jesaja opgenomen. Je zou kunnen zeggen, dat I de dichter van de ondergang is en II de dichter van de toekomst. Beiden geven waarheid weer. Maar veel van deze spreuken en uitspraken zijn later wel opvallend passend gemaakt om de claims van het christendom te bevestigen.

Ik wil de profeten niet afbreken, maar probeer u te laten zien, wat zij zijn geweest. Ik probeer u duidelijk te maken, dat hun uitspraken niet altijd waarlijk Gods woord omvat hebben, dat zij vaak voor zich zochten naar roem en gezag. Ik wil U er aan herinneren, dat hun uitspraken door anderen en vaak pas veel later zijn opgetekend, passend gemaakt voor de noden en geschiedenis van het volk.

Neem nu de bijbel ter hand en lees de profeten opnieuw en verwonder u over de wijsheid en de dwaasheid, die in mensen wonen kan.

Waarmede ik moet eindigen. Ik dank U voor uw aandacht. Goeden avond.

(bekort)

d.d. 29 augustus 1975

-9-0-0-0-0-